

[Statsministeren]

empler på, at Folketinget har arbejdet særdeles resultatrigt i den arbejdsæson, som nu går på hæld.

I begyndelsen af 1980'erne – det kan man roligt sige – stod Danmark over for meget dybtgående økonomiske problemer. Målbevidst arbejde har rettet meget op på de økonomiske dårligheder og vistnok også på danskerne selvrespekt. Det er det positive udgangspunkt, vi nu har.

Men resultatet af EF-afstemningen betyder, at det tidspunkt, hvor vi kan begynde at høste det fulde udbytte af den økonomiske genopretning, kan blive udskudt. Men vi står nu over for nye og svære udfordringer, og dem må vi så tage op. Regeringen er, som jeg har nævnt, allerede i fuld gang med at finde de løsninger, som den nye situation kræver.

Jeg appellerer i dag til alle Folketingets partier, til kommuner, til amter, til de faglige organisationer, til erhvervslivet og til alle vore arbejdspladser om at hjælpe med at løse denne opgave. Hvis Folketingets partier kan samles om de nødvendige løsninger, som nu skal til, er jeg sikker på, at vi også styrker tillidsforholdet mellem vælgerne og de valgte og finder vejen til, at den stabile økonomiske udvikling videreføres, og at Danmark finder sin naturlige plads i det nye Europa.

*Forhandling***Lykketoft (S):**

Det er ikke svært at tegne et billede af et smukt og harmonisk Danmark i den sommer-tid, vi er i. Vel er landskabet noget afsvedet, men vi er mætte af solen, og vi har glædet os over det kongelige sølvbryllup, og vi har frydet os over de tusinder af smukke unge mennesker på strandene i de senere uger. Efter fodboldsejren over Frankrig kan vi i hvert fald ikke skjule, at de fleste er tilfredse med nationens situation, og jeg tror såmænd også med deres egen.

Men heldigvis vil de også have, at andre har det godt. Der er fortsat i den danske befolkning en overvældende tilslutning til velfærdssamfundets idé. Derfor er der også håb for det store mindretal, der ufrivilligt er holdt uden for arbejdsmarkedet, og som berøves gode sociale netværk. For vi kan ikke lide, at det er sådan i Danmark.

Det ville også være forkert at tolke afstemningen den 2. juni, som om danskernes omsorg og interesse for andre stopper ved Kruså. Jeg er overbevist om, at denne lille velhavende og harmoniske nation fortsat agter at spille en aktiv, en positiv rolle i det europæiske samarbejde, og jeg er også overbevist om, at der hos danskerne er vilje til solidaritet med fattige, undertrykte, krigsramte mennesker andre steder i verden og til at satse på en global ansvarlighed for miljøet.

De vældige miljøproblemer, der truer kloben, har jo netop været sat i fokus på Rio-konferencen. Desværre var der ikke i denne omgang handlekraft og økonomi nok bag de gode holdninger. USA rakte kun verden en lillefinger. Andre store industrilande drømte ikke om i omfang af ulandsbistand at følge trop med det, vi yder her i Norden. Der er stadig for lidt omtanke i den rige verden, for lidt vilje til den indsats, der skal betrygge velfærden, også når vore børnebørn bliver voksne.

I en generation har vi ofret tusinder af milliarder af kroner på militært isenkram for at afværge den kommunistiske trussel. Nu er den trussel forsvundet, brudt sammen under den enorme vægt af sin egen politiske, økonomiske og moralske fallit, og derfor kan og skal vi nu flytte ressourcerne væk fra rustning over til investering i en bæredygtig udvikling.

Vi skal f.eks. have menneskelighed til at hjælpe det sorte Afrika med at bekæmpe sultkatastroferne og den ny tids pest i form af AIDS, og vi skal have udsyn nok til at forstå vore egne langsigtede interesser i at skabe udvikling i Vesteuropas nære omgivelser.

Det truende økonomiske sammenbrud i de tidligere kommunistiske diktaturer er en vældig udfordring for os, og den skal mødes af en fælles indsats med et perspektiv og en styrke som den Marshallplan, USA gav os efter Anden Verdenskrig. For tøver vi, og svigter vi her, så risikerer vi kaos, borgerkrige, nye diktaturer derovre og store illegale folkevandringer fra Øst til Vest i de kommende tiår.

Hvis vi derimod kender vores ansvar for fætrene og kusinerne ovre i Østeuropa, har vi chancen for at skabe et fælles europæisk hus, hvor demokratiet kan slå rødder også i den østlige del, og hvor vi skaber os selv stabile samarbejdspartnere og nye kunder.